

Eroi locali

Capitolul VII

– Ți-l omor pe Oslo, când pun mâna pe el! Mamă, să vezi numa' ce-i fac. Ce face, ți-a răspuns?, mă întrebă Zetu.

– Nu. Sună cât sună și dup-aia intră căsuța. Cât e ceasu'?

– E târziu! Dacă nu plecăm acuma, nu mai ajungem la timp la meci.

– Hai că încerc să-l mai sun.

În timp ce tot încercam fără nici un succes să-l prind pe Oslo, băieții dădeau și ei telefoane încercând să găsească niște dube de închiriat. N-au nici ei mai mult succes.

– Ar mai fi o variantă, zice Triaj. Să mergem cu mașinile noastre. Am eu mașină, mai au Zetu și cu Lunetă.

– Păi, așa facem, îi spun, că ăsta tot nu răspunde la telefon.

– Am și eu dubița de la muncă, parcată la gară, zice Bobo.

– Bun, avem patru mașini, deci. Noi suntem douăștrei, o să fie puțină înghesuială, da' aia e, n-avem ce să facem. Tre' să plecăm odată, că altfel n-ajungem la timp.

Treizeci de minute mai târziu...

– Alo, ce dracu' faci mă, nebunule? Te-au adus marțienii înapoi?

– E Oslo? Ai dat de el?, mă întrebă Zetu. Dă-l pe speaker. Spune-i să se ducă-n...

– Meștere, scuze, da' am adormit puțin mai mult.

– Băi dilimache, care puțin mai mult? Am stat două ore după tine!

– Ce faceți, unde sunteți? Că eu acuma ajung cu autocaru' în față la Sala Sporturilor.

– Băi nebunule, doar nu era să stăm să te așteptăm pe tine până veneai! Am rezolvat de niște mașini.

– Ați plecat deja?

– Normal c-am plecat, că n-ajungeam la timp altfel. Gențile noastre cu echipament sunt toate în autocar. Vezi, ia-i cu tine pe ăia care stau în gară la tren și vino cât de repede poți, că altfel n-avem în ce să jucăm.

– Cine e în gară?

– Vezi că-i Chelu' cu Lexi și cu restu'. Dă-le un telefon și zi-le să meargă cu tine.

Misteriosul bătrân care ne-a salvat din arest acum vreo lună, după meciul UTA, e cel care ne-a pus la dispoziție un autocar pentru a-l folosi la deplasările prin țară. Am convenit să-l folosim

doar la meciurile unde nu avem tren sau unde acesta face prea mult. Cum un drum la Constanța la început de mai se anunța o mare pacoste, am decis să apelăm la autocar. Marea noastră greșală a fost că l-am pus pe Oslo să se ocupe de lucrul ăsta. Știam că obișnuiește să adoarmă înainte de o treabă mai importantă, avea apucătura asta din facultate, dar am crezut, sau am vrut să cred că s-a lecuit. Pe naiba! Cică s-a întins puțin în pat să se odihnească înainte să-l sune pe șoferul de pe autocar și l-a luat somnul.

Ultimele două meciuri pierdute, cu Rapid la București și cu CSM Reșița acasă, ne-au coborât până pe locul zece. N-am jucat rău, din nou WM-ul și patru-doi-patru ne-a pus în destule situații de a marca, dar exact în acele momente s-a văzut că n-avem o experiență a jocului care să ne permită să realizăm lucruri mai frumoase. E aproape incredibil cum am reușit să ne însușim într-un timp așa de scurt un sistem de joc arhaic, dar cum, în continuare, gafăm pe faza de apărare și ne arătăm prea timizi pe cea de atac.

– Cu Reșița trebuia să batem, zice Zetu, pasând un pai prin mașină.

– Păi, și cine-i vinovat că n-am făcut-o? Noi suntem vinovați, zice Geo. Dacă ieșeam atunci la primu' gol, cum trebuia, la offside, pun pariu că nu pierdeam. Și doar am strigat la voi, da' nu m-ați auzit niciun'.

– Meștere, cine naiba să te mai audă în vacarmu' ăla? N-ai văzut ce nebunie era? Mă jur, ca la meciu' ăsta nu mi s-a făcut pielea de găină niciodată. Nici măcar la ăla primu', cu Corvinu'.

– Trebuie să găsim un semn sau ceva pe care să-l folosim când facem ieșirea la offside, și așa putem comunica între noi și când e gălăgie, face o recomandare Copa.

– Ia uite, căpitane, de semnu' ăsta ce zici?, îl întrebă Zetu, arătându-i degetul mijlociu.

Eu și Coco începem să râdem, anticipând unde vrea să ajungă, iar Geo trage un fum lung.

– Știi ce înseamnă semnu' ăsta?, continuă Zetu. Înseamnă să te ridici, băga-mi-aș... să sari! Să sari cât de sus poți tu sări! Ai doi metri și nu sari deloc.

Golul de 2-0 din meciul cu Reșița venise după ce Copa n-a văzut că are în spate un adversar. A vrut să lovească mingea cu capul de pe picioare, reșițeanul l-a încălecat în săritură și a înfipt mingea cu capul în poartă.

– Băi, toate ca toate, zice Copa, da' dacă ar fi și ăștia din atac mai concentrați, altfel ar sta lucrurile. Serios vorbesc. Ei pot greși multe faze și li se poate ierta cam orice, dar că se ascund de minge, asta nu li se poate ierta. Coco, zic rău?

– Să le zici și lor, nu numa' mie.

– Păi, îți zic ție, că tu ești aici. O să le zic și lor, nu-i problemă.

– Îți fac numărul să-l suni pe Triaj?, îl întreabă Coco.

– Ce? Acuma să-i spun, la telefon?

– Păi acuma-i cel mai bine, că ai toate ideile fresh în cap. Ia telefonu', sună.

– Alo, Triaju', tu ești? Ursache? ... Cum adică nu poate să vorbească? ... Și ce dacă conduce? ... Cine mai e cu tine în mașină? ... Bun, atunci repetă cu voce tare ce urmează să-ți spun: nu mai pierdeți, pentru numele lui Dumnezeu, așa de ușor mingea și dați și voi dracului niște goluri!

– Cum e, te simți mai bine?, îl întreabă Coco.

– Mult mai bine!

– Bă, voi vă dați seama că fiecare dintre noi e predispus să provoace un război mondial?, zice Geo, privind lung paiul.

– Un război mondial, meștere? Te gândești cam departe, nu crezi?, spune Zetu.

– Nu mă gândesc deloc departe. Fii atent ce vreau să zic! În 1914, Gavrilo Princip l-a asasinat pe Franz Ferdinand. Pac, Primul Război Mondial!

– Da mă, da' aia a fost o conjunctură politică, ăla lupta pentru ceva. N-aveau ei de unde să știe că o să izbucneasă un război mondial de la așa ceva.

– Da' nu-i vorba de asta, meștere, că normal că n-aveau de unde să știe c-o să urmeze un război mondial.

– Până la al Doilea Război Mondial, intervine și Coco în discuție, nici nu exista Primul Război Mondial, îi ziceau Marele Război.

– Băi, ideea e că de la acțiunea tipului ăla a început războiul, pricepi? Și de asta zic că oricare din noi, pot fi eu, poți fi tu, poate sta la baza declanșării unui război mondial. Pe moment nu-ți dai seama, că pun pariu că Princip n-a zis „gata, frate, de la mine începe un război mondial”.

– Marele Război, îl corectează Coco.

– În fine, Marele Război, nu asta contează acuma, eu la altceva mă refer.

– Păi și Hitler, el era era artist, picta, mă bag și eu în vorbă. Da' l-au respins unii de la Academia de Artă din Viena, ăsta s-a enervat, și-a pus ambiția să devină cancelar al Germaniei și apoi a anexat Austria. Îți dai seama că n-au mai avut ăia coaie să refuze să-i expună picturile. Și să știți că era destul de talentat tipu'. Am văzut pe net niște picturi d-ale sale. Și n-a mai durat mult și-a nceput al Doilea Război Mondial. Pana mea, da' dacă e cineva pe care

ar trebui să se dea vina pentru toată chestia cu Holocaustul și războiul, ar trebui să fie ăia care nu l-au primit pe Hitler ca student.

– Pe bune, zice Coco, al Treilea Război Mondial, că o să urmeze și unu' din ăsta, fiți atenți ce vă spun, o să înceapă de la ceva postat pe Facebook. O să i se scoale lu' unu' odată s-o pună de război fiindcă nu i-a dat nimeni „like” la status sau mai știu eu ce.

– Păi nu vezi, zice Zetu, că deja tot ce se întâmplă, revoluții și din astea, începe totul de pe Twitter și Facebook?

– Mie mi se pare o prostie online-ul ăsta, zice Copa, continuându-și apoi pledoaria. Eu n-am nici Twitter și nici Facebook, ca să nu mă poată urmări ăștia.

– Te urmăresc oricum, stai calm, îi spune Zetu, ținând o mână pe volan și în cealaltă paiul. Poate cu tine le e un pic mai greu, că tu n-ai nici mobil.

– Nici fix nu mai am, l-am scos săptămâna trecută. La ce rost? De ce-aș vrea să fiu în legătură cu toată lumea? Mi-ajunge cât vă văd mutrele la antrenamente, la meci și la bar.

Dezlipindu-și capul de pe geamul portierei și sprijinindu-și-l pe tetiera din față, Geo are o scurtă cugetare cu ochii închiși apoi, cred, adoarme la loc.

– Stați voi liniștiți, că al Treilea Război Mondial... face o pauză pentru a căsca... a început de mult. Singura diferență e că acum te omoară mai întâi mental. Dacă vrei să fii original, cumpără asta. Dacă vrei să fii frumos, cumpără astalaltă. Dacă vrei să fii fericit, trebuie neapărat să-ți faci un credit pe o două sute patrușopt de ani ca să plătească și nepoții nepoților tăi. Păi, eu-s cod de bare, băga-mi-aș!? Toți vor să-mi vândă ceva?! Niște sclavi.

Geo are o idee fixă: banii sunt cea mai mare minciună inventată de umanitate. Pentru el, banii sunt o simplă convenție la care, consideră Geo, nimeni n-ar trebui să fie obligat să adere. Are, însă, un serviciu, și încă unul cu multe zerouri, pentru că sistemul nu e de acord cu iluminarea lui Geo și l-ar fi aruncat în stradă fără nici o rețineră. Cu toate astea, ori de câte ori cumpără ceva, Geo încearcă să facă troc cu vânzătorii, în loc să le dea bani. Banii și-i donează pe la diferite fundații și asociații de caritate, care nu-și permit să vadă hârtiile colorate doar ca pe o convenție impusă de forțele oculte, iar o parte din salariu o păstrează pentru chirie și alte mici urgențe. Cu ceasul de aur primit cadou de la firma unde lucrează, de exemplu, și-a făcut cumpărăturile de Crăciun dintr-o piață aflată undeva la marginea orașului, la ieșirea spre Ghimbav. În rest, sâmbătă dimineață cară lăzi prin diverse piețe sau descarcă marfă pentru diferite magazine de cartier, comisionul său constând în niște mâncare și ceva de băut, care să-i ajungă până data viitoare. Și, uneori, chiar și în haine.

Traversăm o comună în liniște deplină. Oare oamenii ăștia care vând măhuri împletite pe marginea drumurilor știu că trăiesc în plin război? Au lapte de la vacă, roșii crescute în grădină și găini

și ouă așa că, probabil, nu-și fac griji legate de mâncarea modificată genetic. Războiul e departe de meleagurile astea și ei s-ar putea să fie printre puținii supraviețuitori.

– Domnilor, haideti, vă rog eu frumos, vorbiți câte unul pe rând ca să ne putem înțelege, ne zice polițistul. Dacă nu aveți liste cu nume, prenume și CNP, așa cum cere regulamentul, nu vă putem lăsa să mergeți mai departe.

– Dar înțelegeți-ne și dumneavoastră, noi nu mergem la meci ca suporter. Noi mergem să jucăm. Autocarul în care avem echipamentul și legitimațiile a întârziat să vină să ne ia și de asta am plecat cu mașinile, încercă Triaj să-l lămurească pe polițist. Autocarul trebuie să ne ajungă din urmă la stadion.

– Mișule, își strigă polițistul colegul care completa niște foi în Logan. Îi cunoști pe domnii? Ei zic că sunt fotbaliști și că au meci diseară cu Faru'.

Fără ca măcar să ridice privirea pentru a se uita la noi, colegul său spune că nu ne recunoaște pe nici unul, apoi vine la noi cu un teanc de foi.

– Scoateți buletinele și eu o să vă notez pe toți în tabelele astea, apoi o să trebuia să vă semnați, iar noi o să... Ce se aude? Vine din dubiță. Ați spus că sunteți doar voi. Rog șoferul dubiței să deschidă ușile din spate, acum!

De îndată ce Bobo a deschis ușile, cutii de bere, sticle de te miri ce și oameni mergând în zece direcții se revarsă din dubiță ca dintr-o cutie cu surprize.

– Bă, zice Șuțu, eu azi nu stau în poartă, că-s mort. V-am zis să mă lăsați pe mine în față, că în spate mi se face rău.

– Păi, bă nebunule, țipă la el Ursache, n-a fost vorba că tu stai în față și că stă Cristi în spate?

– I-am zis că mie mi se face rău dacă stau în spate și să mă lase în față, zice Cristi.

– Da' nu țipă la mine doar pentru că am făcut o faptă bună, zice Șuțu, stând așezat pe capota mașinii, aproape gata să izbucnească în plâns.

Spațiul îngust și lipsit de ferestre, plus licorile consumate cu veselie de cei cinci care au luat loc acolo i-au făcut pe toți să aibă comportamente dintre cele mai diverse. Trotinetă, profitând de dezordinea creată și de neatenția polițiștilor, s-a urcat în mașina lor și a încercat să pornească girofarul. N-a reușit decât să apese claxonul și cu greu i-am convins pe polițiști să nu-l aresteze, promițându-le că vom avea extra-grijă de el. Lolo și Oni, cu indiferență totală, au vrut să desfacă o sticlă de vodcă chiar în fața polițiștilor, dar noroc cu Zetu și Copa că i-au mscat. Singurul care părea lipsit de orice urmă de bizarism era Gicanu'.

– Am fumat trei pachete ca să pot rezista cu nebunii ăștia.

– Îi rog pe domnii șoferi să vină cu mine la mașină pentru etilotest. S-aveți permisul și talonul pregătite.

În vreme ce Triaj, Lunetă, Zetu și Bobo își încercau plămânii la etilotest, trece pe lângă noi chiar autocarul cu care trebuia să venim. Noroc că avea câteva fulare puse în geam și l-am putut recunoaște pentru a-i face semne să oprească.

– Oslo, în gātu' mă-tii de adormit, țipă la el Zetu, sprijinit de Loganul poliției cu etilotestul în mână, pregătindu-se să sufle în el.

– Băi, chiar îmi cer scuze pentru toată faza, da' eu am crezut că măcar unu' dintre voi are și el numărul șoferului, încercă Oslo să se eschiveze în fața valului de ironii și cuvinte dulci cu care băieții îl bombardau.

– Ce-i cu dumneavoastră?, îl întreabă polițistul.

– Eu sunt managerul echipei și s-a creat o confuzie la plecarea din Brașov.

– Noi v-am zis că suntem jucători și nu suporter, îi atrage Triaj atenția polițistului. Verificați cala autocarului să vedeți că avem acolo gențile cu echipament.

– Oslo, du-te și adu legitimațiile noastre, îi spune Ursache.

– Legitimațiile? Care legitimații? Că nu le am eu, voi ar trebui să le aveți.

– Tre' să fie în torpedou la șofer. Eu le-am pus acolo în seara dinaintea plecării.

În timp ce Ursache s-a dus cu Oslo după legitimații, șoferul descuie ușile calei pentru ca polițistul să vadă gențile și să se convingă de veridicitatea poveștii noastre.

– Da, totul pare să fie în regulă. Dumneavoastră aveți tabele cu suporterii care fac deplasarea?, îl întreabă polițistul pe Oslo.

– Aduceți-le ca să luăm și noi la cunoștință de ele, spune colegul său.

După ce au verificat foile și n-au găsit nimic în neregulă cu ele, polițiștii se oferă să ne escorteze până la stadionul Farului, pentru a se asigura că ajungem la timp și în siguranță.

– Mașinile alinate cum erau când v-am oprit, autocarul ultimul în coloană și ne urmați pe noi!

După ce au pornit girofarul și sirena, ne-am pus în mișcare. În dreapta se vede marea și soarele cum se ascunde în ea, luminându-i suprafața de la mii de kilometri depărtare până la țârm. Tolănit pe bancheta din spate, observ că dintre toți brăduții odorizanți, mâna lui Zetu s-a dus fix spre cel galben, care acum se învârte sub lumina soarelui aproape scufundat în apa mării.

(Din romanul cu același titlu, în curs de apariție la Editura „Aula”)